

ROMANA

Nina Singh
Csábítás Velencében

Sophie Weston
Álmok kastélya

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Nilay Nina Singh, 2019 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A ROMANA 713. eredeti címe: *Swept Away by the Venetian* (Harlequin Mills & Boon, Romance)

• Magyarra fordította: Várnai Péter

© Sophie Weston, 2006 – Vinton Kiadó Kft., 2021

A ROMANA 714. eredeti címe: *The Cinderella Factor* (Harlequin Mills & Boon, Tender Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2008)

• Magyarra fordította: Erős László

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 713-714. számában, 2021

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-262-5

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2021

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Nina Singh

Csábítás Velencében

1. FEJEZET

Bárcsak ne hagytam volna az utolsó pillanatra a csomagolást! – gondolta Maya Talbot.

Erről valójában a nagytakarítás tehetett. Azért vágott bele, hogy megeméssze az utóbbi két nap megalázó eseményeit, vagy legalábbis elfelejtse egy időre. Negyvennyolc óra alatt menyasszonyból, akire ragyogó jövő várt, megcsalt nővé vált.

Egy szandált nem a bőröndjébe tett, hanem a szoba másik végébe hajított. Mintha a csomagolás lenne a legnagyobb gondja! Sokkal fontosabb kérdés, hogyan vágjon bele egyedülállóként, összetört szívvel élete legfontosabb utazásába. A várva várt kalandba, amelyet az aranyszívű nagymamájától kapott ajándékba, és eredetileg két személyre szólt. Most viszont szingliként kell utaznia...

Maya egyszeriben besokallt. Lerogyott az ágyra, és zokogva a párnába fúrta az arcát. Hogy tehetette ezt vele Matt?! Mióta csalhatta már, és vajon hány nővel? A fejében egy álnok kis hang gúnyosan arra figyelmeztette Mayát, hogy valójában már régóta gyanította a dolgot. Ha másból nem, abból, hogy a kapcsolatuk az utóbbi időben egyre feszültebb lett. Matt átlátszó kifogásokkal állt elő, ha az esküvőjük előkészítése került szóba. Maya ezt eleinte annak tudta be, hogy a férfiakat nem szokták érdekelni ezek a dolgok. Jobban tette volna, ha az ösztöneire hallgat...

Ez az európai utazás egészen elől szerepelt a bakancslistáján. Örömmel várta, hogy a világ legromantikusabb városaiban ismerkedhessen meg a múlt századok építészeti látványosságaival. Már akkor európai körútról álmodott, amikor még nem akart művészettörténetet tanulni, bár abból végül semmi sem lett.

Felejtsd el ezt az elkésztő témát! – figyelmeztette magát, és inkább megint a tervezett utazásra gondolt. Az első állomás Velence lesz, aztán Firenze, Róma és Párizs következik, végül pedig London.

A nagymamája is művészetrajongó volt, Maya sokszor beszélgetett vele álmai utazásáról. És csodák csodájára, Fran nagy elment egy jótékonysági aukcióra, ahol éppen erre az utazásra lehetett ajánlatot tenni. Bár csak kevés megtakarított pénze volt, részt vett a licitáláson, és ő nyert. Az utat ajándéknak szánta az unokája esküvőjére, aki most mégsem megy férjhez. Belátható időben belül legalábbis nem.

Maya nagy levegőt vett. Egyedül semmiképpen sem vállalkozhat az útra. Az pedig az utópiák kategóriájába tartozik, hogy nagy hirtelen találjon magának útitársat. Könyvelőként dolgozott a nagybátyja vállalatánál, és ott nemigen adódott lehetősége a kapcsolatteremtésre. A közeli barátai az évek folyamán mind máshová költöztek, az unokatestvérei pedig mindig be vannak fogva: Lexie az újszülött kisbabája, Zelda pedig egy nagyszabású projekt miatt, amely ugródeszka lehet a szakmai karrierjében.

Oké, akkor az álomutazásának annyi. Maya nem tudta elképzelni, hogy egyedül keresse fel Európa legszebb városait. Ugyanakkor a nagymamája ajándékát sem utasíthatja vissza. Vállalkoznia kell az utazásra, és szembenéznie a kijózanító valósággal: újra szingli lett, és az érzelmi barométere azt jelzi, hogy talán örökre az is marad.

Önálló életét úgy kezdheti a legjobban, ha a megíúsult eljegyzéséről minél előbb beszámol a bácsikájának, a nénikéjének és az unokatestvéreinek. De talán jobb lesz, ha először a nagymamájával beszél, és elmagyarázza neki, miért kellett így döntenie. A nagy biztosan meg fogja érteni.

Maya elővette a mobiltelefonját, és összerendezte, amikor a nagymamája már az első csörgés után jelentkezett.

– Maya, drágám, bíztam benne, hogy még jelentkezel, mielőtt elindulsz a nagy útra. Köszönöm, hogy időt szakítottál rám.

Maya az ajkába harapott, hogy ne sírja el magát.

– Nagyi, mondanom kell valamit – kezdte elhaló hangon.

– Ajjaj, ez nagyon komolyan hangzik! Ugye nem akarsz még egyszer köszönetet mondani

nekem? Már éppen elégszer megtetted.

Maya elgyötörten behunyta a szemét.

– Nagyon aranyos vagy, nagyfi, de...

– Elcsomagoltad azt a spagettipántos piros ruhát? Abban csodásan festesz, drágám.

A beszélgetés még nehezebb lett, mint amilyennek Maya gondolta. Derengeni kezdett neki, hogy nem okozhat ekkora csalódást a nagyanyjának. Úgy örül a remek ötletének, mint egy kisgyerek. Ő pedig nem tehet mást, el kell mennie az utazásra. Egyébként is, Matt mindig azt vetette a szemére, hogy nem elég merész.

Egyedül utazgatni Európában viszont mindenképpen nagy kaland lesz!

Született velenceiként Vittorio Rameri az élete harminckét évében még soha senkit nem látott kiesni egy gondolából. Biztosan megtörtént már, csak ő nem volt szemtanúja. Az a fiatal nő azonban, akit a Canal Grande partjáról, a kedvenc kávéháza teraszáról figyelt, bármelyik pillanatban elveszítheti az egyensúlyát. A gondolás ugyan megpróbálta elkapni az utasát, de nem volt elég gyors. A fiatal nő felsikoltott, és a vízbe esett.

Vito a szem fölé tartotta a tenyerét, hogy ne vakítsa el az éles napfény. A jelenet kíváncsiskodókat csalt oda, akik csak tétlenül nézték, hogyan kapálódzik az a szerencsétlen a vízben. A segítségére azonban senki sem sietett, még a gondolás sem.

Vito hangtalanul felsóhajtott. Ennyit a nyugalmas délutánról... Maga sem tudta, mi készítette arra, hogy letegye az újságját, amelybe még bele sem olvasott, és hagyja kihűlni a kávéját. Talán a nő szemében megjelenő pánik hatott rá. Az arckifejezése arról árulkodott, hogy már sok kellemetlenség érhetette, és ez volt az utolsó csepp a pohárban.

Miután Vito odaért a gondolához, és segített kihúzni a hölgyet a vízből, beigazolódott a sejtése, hogy az illető amerikai. A nő ugyanis angolul szitkozódott.

– Megsérült, Miss? – kérdezte Vittorio, amikor a nő végre levegőt vett.

A fiatal hölgy feléje fordult, és Vitónak furcsán elszorult a szíve. A nő szemének olyan színe volt, mint a velencei égboltnak naplementekor. Az arcára sűrű, sötét haj tapadt, és egyértelműen nem vízálló sminket használt. Vito mégsem tagadhatta, hogy egy valódi szépség áll előtte.

A gondolás legalább olyan döbrentnek tűnt, mint szerencsétlenül járt utasa. A helyzet annyira képtelen volt, hogy Vitót nevetés ingerelte. Az azonban végképp nem lenne úriemberhez méltó, ha még ki is gúnyolná ezt a szegény teremest.

A nő heves mozdulattal kirázta a vizet a hajából, és Vito tekintetét kereste.

– Köszönöm, hogy segített – mondta, aztán a csónakoshoz fordult: – Meggondoltam magam a gondolázással kapcsolatban – közölte vele meglepően nyugodtan.

Vito nem tudott tovább uralkodni magán. A nő olyan indulatosan fordult feléje, hogy ő már attól tartott, megint a vízbe fog esni.

– Maga szerint ez vicces? – kérdezte, és aranyló szemében felháborodott düh villogott.

– Sajnálom, nem akartam kinevetni.

A nő a bocsánatkérés ellenére még mindig perzselő tekintettel méregette Vitót. A gondolásnak viszont láthatóan elege lett a feszült helyzetből, és a menekülést választotta.

– Nem válaszolt a kérdésekre – mondta a nőnek Vito.

– Milyen kérdésre?

– Hogy jól van-e, vagy megsérült.

– Semmi bajom – dünnyögte a lány. – Attól eltekintve, hogy borzalmasan zavarban vagyok – tette hozzá a csődületre pillantva, amely még mindig nem oszlott szét teljesen.

Vito csettintett a nyelvével.

– Felejtse el! Velencében rendszeresen kiesnek emberek a gondolákból – hazudta szemérmetlenül.

A nő tetőtől talpig végigmérte. A szeme valóban lélegzetelállító, gondolta Vito: sötét borostyánszínű, mely klasszikus, ugyanakkor egyedi külsőt kölcsönöz neki, ami minden művészlélekben vonzódást ébresztene.

– Valahogy nem hiszek magának – mondta a nő kedvesen. Telt, rózsás ajkán halvány mosoly is

megjelent, és Vito most már teljesen elveszett.

– *Bene* – mondta, és megrántotta a vállát. – Talán azért, mert ezt csak most találtam ki. A nő mosolya szélesebb lett.

– Maga talpig úriember, igaz? Előbb a segítségemre siet, most pedig még a büszkeségemet is megpróbálja megmenteni.

Maya végignézett magán. A ruhája második bőrként tapadt rá, és minden nőies domborulatát kiemelte.

Mi a fene van velem? – találgatta Vito. Az utóbbi két évben, Marina balesete óta egyetlen nő után sem fordult meg.

Csak akkor vette észre, hogy a beszélgetésükben szünet állt be, amikor az amerikai nő kezét nyújtott neki.

– Még egyszer köszönöm, Signor...

– Vittorio Rameri. – A nő keze meglepően meleg volt ahhoz képest, hogy az előbb a vízbe esett.

– Többnyire Vitónak szólítanak.

– Én pedig Maya Talbot vagyok Massachusettsből. Sajnálom, hogy ilyen kínos helyzetbe keveredtünk.

Vito, bármilyen furcsa volt is ez, örült, hogy találkozott Mayával Massachusettsből. Már is azt találgatta, milyen lenne, ha megmintázná, amit lát. A lelke mélyén azonban tudta, még nem áll készen erre.

– Jobb lesz, ha én most visszamegyek a szállodámba – döntötte el Maya.

– Egyedül van? – csúszott ki a kérdés Vito száján.

Maya kerülte a pillantását.

– Attól tartok, igen. Egyedül vagyok a világ legromantikusabb városában. Képzeld csak el!

Vitónak nehezebbre esett elképzelni. Ezzel a külsővel a nőnek minden ujjára akadhatna egy csodáló.

– Egyébként a vőlegényemmel kellene itt lennem – mondta Maya komoran. – Ő azonban... Hogy is nevezik itt? *Bastardo*? Igen, így mondják. A szállodám szobaasszonyától tanultam ezt a szót, aki üdvözlésképpen egy üveg *valpolicellát* hozott nekem – tette hozzá mosolyogva.

Na, ez legalább megmagyarázza a helyzetet: a nő becsípett és vízbe pottyant. Maya Talbot tehát elárult menyasszony.

– Nos... – Maya búcsút intett a férfinak. – *Arrivederci!* – köszönt el.

Egy lépést sem tehetett azonban, mert Vito megfogta a karját.

– *Un momento, signorina!* – mondta.

Nem engedheti el csak úgy! Nincs abban az állapotban, hogy egyedül kószáljon egy ismeretlen városban.

Maya meglepetten nézett rá.

– Igen?

– Tudod egyáltalán, merre kell menned? – kérdezte Vito barátságosan.

A lány jobbra fordult, aztán összeráncolta a homlokát. Egyértelmű volt, hogy teljesen tanácstalan. Ha ilyen állapotban magára hagynák, az már majdnem segítségnyújtás elmulasztása lenne.

– Majd kiderítem – mondta Maya reménykedően.

– Talán segíthetek – javasolta Vito.

Maya szemöldöke a magasba szaladt.

– Hogyan?

– Elmehetnénk oda – mutatott Vito egy épületre a hídon túl. – Ott kicsit... rendbe hozhatnád magad.

A lány arca egyszeriben elfelhősödött, és Vito nem is vehette rossz néven tőle.

– Menjek fel egy férfi lakására, akit korábban soha nem láttam? – kérdezte Maya elképedten. – Köszönöm, de nem.

Vito a fejét ingatta. Valóban félreérthető volt, amit mondott.

– Nem ott lakom. Az egy műterem, amely szabadon látogatható. Kényelmes ülősarok is van

benne kihúzható kanapéval. Még száraz ruhákat is tudok adni – tette hozzá.

Maya megsemmisítő pillantással végigmérte.

– Kétlem, hogy egyforma lenne a méretünk.

– Női ruhákra gondoltam.

Maya arca megkönnyebbülésről árulkodott.

– Ó, értem már! A feleséged ruháiról beszéltél, igaz?

Most Vito volt az, akinek megnyúlt az arca. Ennyi idő után sem szokott hozzá, hogy már nem él a felesége. És valószínűleg soha nem is fog.

– Nem vagyok nő – rázta meg a fejét. – A modelljeim azonban mindig ott felejtenek ezt-azt.

– A modelljeid? – kérdezte Maya gyanakvóan. – Milyen műterem az? Fotós lennél, esetleg valami művészféle?

Vito nem felelt, mert az volt az igazság, hogy már jó ideje nem gyakorolta a művészetét.

Maya úgy érezte magát, mintha vattát nyelt volna. Kiszáradt torkából erőtlen krákogás tört fel. Sürgősen vizet kell innia!

Nagy nehezen kinyitotta a szemét, és összerezsent, amikor fájdalom hasított a fejébe. Jóságos ég! Pedig nem is itta meg az egész üveg bort.

Felemelte a fejét. Valahonnan halk, olasz hangokat hallott. Két férfi és egy nő hangját. Semmit sem értett abból, amit mondtak. Aztán kinyílt, majd becsukódott egy ajtó.

Maya halk nyögéssel felült. Láta, hogy pamuttunika van rajta. Halványan derengett neki, hogy egy függöny mögött levette a vizes ruháit, és közben majdnem elesett. Másra is emlékezett: egy kedves, barna szempárra, sötét, hullámos hajra és erős karokra, amelyek támogatták.

Ki ez a férfi, aki kimentette a vízből, elhozta ide, és még ruhát is adott neki? Hirtelen jeges borzongás futott végig rajta. Hogy szolgálta ki magát egy vadidegen férfinak?

Maya újra felnyögött, és próbálta összeszedni magát. Hazudott a családjának, amikor azt állította, hogy egyedül utazik el, de Európában később majd találkozik Matt-tel, akinek előbb még el kell intéznie egy sürgős ügyet. A hazugsággal Maya csak a drámát akarta elodázni, amely elkerülhetetlen lesz, ha a többiek értesülnek arról, hogy felbontotta az eljegyzését...

– Bejöhetek? – kérdezte egy mély hang az ajtó túloldalán. – Neszeket hallottam, és kitaláltam, hogy felébredtél.

– Én csak... Igen.

Maya megmentője egy tálcával a kezében lépett be, amelyen tányérok, csészék és egy gőzölgő tál volt. A lányt azonban egyedül a vizeskancsó érdekelte, amelyben jégkockák között citromkarikák úsztak.

– Hogy érzed magad?

Maya nagy levegőt vett, alaposabban megnézte magának a megmentőjét, és kihagyott a szívverése. Amit látott, az a legkevésbé sem felelt meg a halvány emlékeinek. Ez a férfi egyszerűen... észbontó! Magas, a válla széles, a vonásai szabályosak. A drapp vászonzakójához sötét nadrágot és kék inget visel, amelynek nem gombolta be a nyakát. Minden további nélkül lehetne egy férfi divatlap topmodellje.

Megmentője nem várta meg a válaszát, hanem töltött neki egy pohár vizet, és citromkarikát is tett bele. Nem elég, hogy csodásan fest, még gondolatolvasó is!

Hirtelen a neve is eszébe jutott: Vito Rameri. Művész és úriember. Igaz is, megköszönte már neki egyáltalán, amit érte tett?

Megköszöri a torkát.

– Nem tudom, hogyan mondjak köszöntetet magának, *signore*.

– Vito – szól közbe a férfi.

– Oké, Vito. Hogyan köszönhetem meg magának...

– Neked. Már összetegeződünk. A helyemben bárki megtette volna. Mi, velenceiek...

Vito elhallgatott, amikor Maya hevesen megrázta a fejét, és a lány fájdalomtól eltorzult arca láttán együttérzés ébredt benne.

Maya nagyot sóhajtott.

- A *valpolicella* talán azért ártott meg nekem, mert a megérkezésem óta még semmit sem ettem.
- A legerősebb férfi is kidől, ha éhgyomorra borozik.

Ez egyértelműen megértésről árulkodott.

- Az a helyzet, hogy egy váratlan és nagy csalódást kellett megemésztenem.
- Ó, igen, a *bastardo* miatt.
- Igen, Matt, a vőlegényem... a volt vőlegényem okozta. Úgy három napja – tette hozzá Maya.
- Miért nem mesélsz erről inkább evés közben? – biztatta Vito.

Maya gyomra hangos korgással válaszolt. Eldünnögött egy bátortalan bocsánatkérést, és megnézte, mi minden van a hatalmas tálcán, amelyet Vito behozott, és összefutott a nyál a szájában. Élvezettel beszívta az igazi olasz eszpresszó illatát.

- Nem kellett volna ennyit fáradnod miattam – mondta az illendőség kedvéért.
- Csak átugrottam a szomszédos *trattoriá*ba. Egyébként mindig így szoktam. – A férfi az ételekre mutatott. – Egyél, amíg még meleg a kenyér.

A lány lehajtotta a fejét.

- Csak ha te is eszel – mondta végül.

A férfi halkán felnevetett.

- Sohasem mondok nemet, ha egy szép nő megkínál. Evés közben ráadásul jól lehet beszélgetni – tette még hozzá Vito. – Valami azt súgja nekem, hogy szükséged van rá.

Vito nem értette, miért érdeklí ez a szomorú amerikai szépség, de a kíváncsisága őszinte volt.

Maya lehajtott fejjel ült vele szemben, és a kávéját iszogatta. Vito ujjai bizseregni kezdtek, hogy elővegye a vázlatkönyvét, és megragadja a változásokat ezen a kifejező arcon. Nem emlékezett rá, mikor volt utoljára ilyen érzése. Egészen a gondolataiba merült, és csak megkésve figyelt fel arra, hogy Maya mondott valamit.

- Azon gondolkodom, jól tettem-e, hogy eljöttem ide.
- Nem voltál olyan állapotban, hogy visszamehess a szállodádba.

A lány az ajkába harapott.

- Úgy értettem, hogy otthon kellett volna maradnom. Bostonban.
- Aki megbánja, hogy eljött ide, semmit sem látott Velencéből.

A megkönnyebbülés zavart kuncogást váltott ki a lányból.

- Bárcsak segíthetnék neked valahogy, *cara* – csúszott ki a következő pillanatban a férfi száján.

Maya meglepett pillantása elárulta, hogy értette az olasz becézést.

- Már így is nagyon sokat tettél értem.
- Mégis szomorú vagy, és egyedül érzed magad, mert ez eredetileg egy romantikus utazás lett volna a vőlegényeddel.

Maya nagyot nyelt.

- Ez az utazás mást, sokkal többet is jelent nekem – vallotta be. – A nagymamám azért licitált egy jótékonysági árverésen, mert tudta, hogy ez az út régi álmom. Minden megtakarítása ráment, hogy ő nyerje meg a licitet.

– Kedves és nemes gesztus volt – mondta Vito óvatosan. – De hát inkább egyedül, mint sehogy sem. Nem úgy hangzik ez, mint egy amerikai mondás? – próbálta jobb kedvre deríteni Mayát, a gyenge viccével azonban nem ért célt.

– Tudom, hogy jót akarsz, de úgy döntöttem, megszakítom az utazásomat. Amíg pedig kapok helyet egy járatra Amerikába, a szállodában maradok. Butaság volt, hogy azt hittem, a Bostonban történtek után jól érezhetem magam.

Vito ösztönösen megszorította a lány remegő kezét.

- Született velenceiként ezt semmiképpen sem engedhetem, *cara*. Nem mehetsz el, addig legalábbis semmiképpen, amíg nem ismered meg ezt a csodás várost, amelyet biztosan meg fogsz szeretni.

– De...

Maya próbált tiltakozni, de a férfi vigasztaló szorítása elterelte a figyelmét. Hogyan játsszam el

a lelkes turistát, amikor az életem romokban hever? – kérdezhetette volna.

- Az első nap is katasztrófális volt, és a második sem alakult jobban – mondta végül.
- De még messze nincs vége – jegyezte meg Vito mosolyogva.

Maya habozott. Természetesen rosszabbul is járhatott volna annál, mint hogy ez a jóképű velencei férfi megmentette és gondoskodik róla. Nagy sóhajjal felpillantott, és a tekintete találkozott Vito fürkésző pillantásával.

- Nagyon messze jártál – állapította meg a férfi. – Talán már újra Bostonban?
- Ne haragudj, csak elgondolkoztam.
- Mondták már neked, hogy árulkodó arcod van?
- Nem értem, mit akar ez jelenteni.

– Nehéz megmagyarázni, de a vonásaid minden új gondolatodnál látványosan megváltoznak. Aki művészként keresi a kenyerét, könnyen felismeri ezt.

– Akkor te lehetsz az első igazi művész, akivel találkoztam. Még senki sem mondott ilyet az arcomról – válaszolta.

Látta, hogy Vito keze ökölbe szorul, de a szemét egy pillanatra sem vette le róla. A tekintete valósággal hipnotizáló volt. Úgy nézett rá, mintha az arcáról a jellemvonásait akarná leolvasni. A levegő egyszeriben mintha elektromosságtól szikrázott volna. Mayának az a furcsa érzése támadt, hogy ismeri ezt a férfit, mindig is ismerte. Álmaiban látta és hallotta a hangját. Talán mégis beverte a fejét a gondolába, amikor kizuhant belőle...

– Valamit be kell vallanom neked. – Vito ezt olyan hangon mondta, hogy Mayának elállt a lélegzete, bár nem tudta, miért. – Félek azonban, hogy nem szívesen hallod majd.

Maya nem tudta, tetszik-e neki, amit lát. Valóban ő lenne a képen, amelynek az állványához Vito odavezette? Akkor vázolhatta fel, amikor ő aludt. Az a fiatal nő azonban, akit a férfi szénceruzával megrajzolt, mintha az ő alteregója lenne...

- Semmit sem mondasz, *cara*? – suttogta Vito.
- Én... nem tudom, mit mondjak.
- Ha ragaszkodsz hozzá, azonnal összetépem, és úgy teszünk, mintha ez a vázlat soha nem is létezett volna.

Maya nem tudta, mit akar. Hízelt neki, hogy meghíletett egy művészt, akinek a tehetségéhez nem fér kétség. Közben azonban olyan érzése is volt, mintha lecsupaszították volna.

– Ne, ne tépd össze! – mondta, és megköszörülte a torkát. – Csak azon gondolkodom, hogyan érzek.

- Korrekt válasz.

– Még soha nem örökítették meg, és őszintén szólva, abban sem vagyok biztos, hogy ez itt én vagyok.

- Egyértelműen te vagy. Komolyan nem látod?

Maya a szavakat keresgélte.

– Nem tudom, hogy mondjam el... A nő a képen... olyannak tűnik, aki tisztában van az értékeivel és bízik a döntéseiben...

Az, amit a rajzon látott, meglepte és lenyűgözte Mayát. A megmentője hihetetlenül tehetséges!

- Művészként csak azt ábrázolom, amit látok.

Maya a mutatóujjával követte a rajz egyik vonalát.

- Valóban ilyen voltam, amikor aludtam?
- Én ilyennek láttalak – felelte Vito habozás nélkül.
- Megkérdezhetem, mi készített rá?
- Arra, hogy lerajzoljalak?

Maya bólintott.

– Azon ritka emberek közé tartozol, akiknek a belső ereje kívülről is egyértelműen felismerhető – hangzott a férfi meglepő válasza. – Ez nagyon szokatlan tulajdonság.

Maya meghökkent, aztán megrázta a fejét és elnevette magát. Biztosan rosszul hallott. Ez az

egész helyzet egyébként is bizarr. Lehet, hogy agyrázkódást szenvedett?

Vito nem nevetett vele.

– Látom, viccesnek találod.

– Inkább nevetségesnek. Olyasmit látsz, ami nem létezik.

– Vagy olyasmit, amit te nem akarsz meglátni, mert hagyod, hogy mások mondják meg neked, mi valós, és mi nem az.

Ajjaj! Egy vadidegen próbálja analizálni!

– Ne csinálj úgy, mintha ismernél! – sziszegte Maya sértetten. – Halvány sejtelled sincs arról, ki és mi vagyok.

– Talán többet tudok, mint gondolnád – felelte Vito higgadtan.

– Vagy a beképzelt macsók közé tartozol, akik azt képzelik, mindenki felett ítélkezhetnek – háborgott Maya.

Vito nevetésben tört ki, és ezzel még jobban feldühítette a lányt.

– Mi ilyen vicces?

– Hogy minden szavaddal megerősíted a feltételezésemet.

Mayánál betelt a pohár.

– Csinálj a rajzzal, amit akarsz! Én most elmegyek. Visszaadnád a ruháimat? – mondta határozottan.

A férfi egy pillanatig méregette a lányt, aztán bólintott.

– Persze, ha már elég erősnek érzed magad.

– Remekül vagyok, és majd kitalálom, hogyan viszonyozzam neked a vendéglátást. Néhány napig még Velencében leszek.

Miután a mondat elhagyta Maya száját, rádöbbsent, hogy ez nem lesz olyan könnyű, mint amilyennek hangzik. Eszébe jutott, hogy nemcsak ő, hanem a táskája és a mobiltelefonja is kiesett a gondolából. Ráadásul halvány sejtelleme sincs arról, hogyan juthat vissza a szállodájába. Nagyon úgy fest, hogy másodszor is Vito Rameri segítségére szorul...

A hangulat elromlott köztük, és Vito tudta, hogy erről csakis ő tehet. Szemlátomást semmit sem tanult a múlt hibáiból. Mayának igaza van. Elhamarkodottan ítél, fölényeskedett, és reménytelenül érzéketlennek bizonyult. Nem lett volna szabad megmutatnia a lánynak a rajzát. Talán már az is hiba volt, hogy elkészítette.

Amikor azonban benézett Mayához, hogy lássa, jól van-e, a lány békésen aludt. A délutáni napfény finom árnyékot vetett az arcára, és ahogy ott feküdt, a reneszánsz festmények szépségeire emlékeztette Vitót. Noha szobrász volt, a legtöbb alkotásához először szénceruzával készített vázlatot.

Az ujjában hosszú idő után hirtelen újra érezte az ismerős, mégis megfoghatatlan bizsergést. Kész örökkévalóság telt el, a baleset óta most először érez ihletet...

– Bocsánatot kérek. Az engedélyed nélkül nem lett volna szabad lerajzolnom.

– Azt hiszed, azért vagyok mérges, mert lerajzoltál?

Vito megrántotta a vállát. Ha nem ezért, akkor miért?

– Mindegy, nem fontos. Csak add vissza a ruháimat, aztán már itt sem vagyok.

– Mostanra már mindened megszáradhatott – felelte Vito kimérten.

– Köszönöm – mondta Maya, miután a férfi visszajött. – Megmondanád, hogy jutok vissza a szállodámba? – kérdezte.

– A legegyszerűbben vaporettóval. A hídnál tudsz felszállni rá.

– Gyalog kell mennem... – dűnnyögte a lány megszeppenten. – A táskám minden pénzemmél, a hitelkártyáimmal és a mobiltelefonnal együtt a csatorna fenekén van.

Maya szája megremegett, és Vitónak ez már sok volt.

– Nem engedhetlek el egyedül – döntötte el hirtelen. – Sötétedik, és te nem ismered ki magad Velencében.

– Már éppen eleget tettél értem – tiltakozott a lány, de csak fél szívvel. – Nem lesz semmi baj.

Dio, milyen konok ez a nő! – gondolta Vito.

– Legalább azt engeddd meg, hogy vaporettót béreljek neked. – Maya megint tiltakozni akart, de ő felemelte a kezét. – Ragaszkodom hozzá. Amíg telefonálok, felöltözhetsz – tette hozzá.

Maya végül bólintott. Mintha győzött volna a józan esze.

– Rendben, ha ennyire akarod. De csak azért engedek, hogy megnyugodj.

– Persze – dörmögte Vito, és elfojtott egy mosolyt.

Kisebbfajta hőstett volt úgy tennie, mintha ő tenne szívességét Mayának, nem pedig fordítva.

De a gondolatot, hogy eltűnjön az életéből ez az elbűvölő nő, aki felébresztette az érzékeit, egyszeriben képtennek találta. Sőt egyenesen elképzelhetetlenek.

Maya nem tudta kivenni a fejéből Vitót. Felnyögött, és szállodai szobájában sokadszorra is a feje alá gyűrte a párnát. Pedig biztos volt benne, hogy az izgalmas nap után majd pillanatok alatt elalszik. És aludnia is kellene, mert holnap még fárasztóbb napja lesz. Telefonálgatnia kell, hogy új hitelkártyákat kapjon, és új mobiltelefont is vesz majd.

Amint azonban lehunyta a szemét, Vittorio arca és kifejező, mégis titokzatos szeme jelent meg előtte.

Lemondóan sóhajtott, és felült az ágyban. Hiába próbálkozik, nem fog tudni elaludni. A családját mindenképpen értesítenie kell a telefonja és a hitelkártyái elvesztéséről. Remélhetőleg ez nem vezet majd faggatózáshoz Mattról...

Maya kelletlen sóhajjal maga elé vette a tabletjét, és kapcsolódott a szálloda wifijéhez. A családtagjainak címzett e-mailben összefoglalta a legfontosabbakat, aztán rövid üzenetet küldött a bankjának a hitelkártyája elvesztéséről. Utána úgy döntött, hogy vet egy pillantást az amerikai hírportálokra.

Mielőtt azonban megtehetette volna, a tabletjén már meg is jelent az első értesítés arról, hogy üzenete érkezett. Tudhatta volna! A nagynénje mindig online van, mert éjjel-nappal dolgozik.

Már a második nap elvesztetted a telefonod és a pénzed?

A nevető emoji azonban nem együttérzésről árulkodott, hanem gúnyos csipkelődésről. Merthogy ilyesmi sem a felvágott nyelvű nagynénjével, sem az ő tökéletesen szervezett életet élő két lányával nem történne soha. Ők folyton azt vetik a szemére, hogy a fellegekben jár, és ezt kétségtelenül az édesanyja génjeinek köszönheti.

Maya szüleinek a halála után egy ügyetlen és félnék tini gondja szakadt a nagybátyja és a nagynénje nyakába. Igyekeztek, és mindig jók voltak hozzá, neki mégsem volt soha olyan érzése, hogy hozzájuk tartozik.

Gyors válaszüzenetet gépelt:

Mulatságos történt. Egyszer majd elmesélem.

Még nem nyomhatta meg azonban a küldés gombot, amikor már újabb üzenet érkezett a nagynénjétől:

Matt biztosan visz majd neked pénzt és másik telefont, amint csatlakozik hozzád. Jaj, Maya, mi lenne veled nélküle! Egyébként mikorra várod őt? Mi nem tudjuk elérni.

Maya akár fogadni is mert volna arra, hogyan fog viselkedni Matt. Meglapul, és láthatatlanná válik az ő családja számára. Neki pedig mielőbb ki kell találnia, hogyan nyugtathatja meg a kedélyeket, miután majd a családja számára kiderül, hogy felbomlott az eljegyzés, amelyhez mind nagy reményeket fűztek.

Visszatért a híroldalakhoz, hátha azok majd elterelik a figyelmét a fejében uralkodó zűrzavarról. Ez azonban hiábavaló próbálkozásnak bizonyult. Lelki szemei előtt újra megjelent a szénrajz. A gondolat, hogy az alkotóját talán soha többé nem látja, elszomorította. El kellett volna kérnie Vitótól a rajzot... emlékébe.

Kicsoda valójában ez a férfi? Ha műterme van Velencében, sikeresnek kell lennie. A tabletje keresőjében villogó kurzor valósággal felszólította Mayát, hogy járjon utána a dolognak. Ezért hirtelen elhatározással begépelte Vito nevét és a *művészet* szót.

Aztán leesett az álla. Vitót sikeresnek nevezni enyhe kifejezés volt. A szobrai világszerte

keresettek voltak.

Megérdemled, buta liba! – gondolta. Dührohamot kaptál, amiért egy híres szobrász megörökített? Hány nő tartaná megtiszteltetésnek, ha a helyedben lehetne!

Maya halkán elkáromkodta magát, és még több honlapot megnézett. Az egyik cikkben Vito legutóbbi szobráról írtak. Az ára hat számjegyű volt. Dollárban! A lánynak csak aztán tűnt fel, hogy a cikk régi, három és fél éve került fel a honlapra. Azóta nem volt újabb írás Vitóról. Ugyanabból az időből azonban rábukkant egy cikk címére: *Rameri balesete*.

Ez az írás egészen más volt, mint azok, amelyek Vito művészetéről születtek. Minél tovább olvasta, annál jobban fájt a szíve a férfiért, akivel a délutánt töltötte. Most már tudta, miért látott a szemében mély szomorúságot. A cikk nem a nemzetközileg ünnepeelt szobrászról szólt, hanem tragédiáról és összetört szívről.

2. FEJEZET

Ez a beszélgetés nem lesz egyszerű.

Maya, miközben Vito műtermébe tartott, minden bátorságát összeszedte, hogy el tudja mondani, amit kell. Az lesz a legjobb, ha minél előtt túlesik rajta.

Tegnap délután melegen sütött a nap, ma viszont felhős volt az ég. Remélhetőleg nem azt jelzi, hogyan fogadja majd őt a férfi... Vito utolsó benyomása az lehetett róla, hogy mogorva fúria, pedig ő kedves és segítőkész volt vele.

A műterem ajtaja előtt Maya még egyszer nagy levegőt vett, aztán belépett. A bejáratnál azonban nem Vito állt. Az ismeretlen férfi magas volt, világosbarna hajú, és csillogott a szeme, amikor szélesen elmosolyodott. Miután Maya jobban megnézte magának, hasonlóságot fedezett fel közte és Vito között. Lehet, hogy a rokona?

– *Buongiorno, signorina!* Leo Rameri vagyok – mutatkozott be a férfi, megerősítve Maya gyanúját. – Mit tehetek önért?

– Abban reménykedtem, hogy...

– Hogy talál megvásárolható műtárgyat? – fejezte be a férfi a mondatot. – Sajnálom, *signorina*, de Vitótól jelenleg semmi sem kapható – tette hozzá, és a szája minden szónál keskenyebb lett. – Ha esetleg megbízást szeretne adni neki, nem garantálhatom, hogy elvállalja.

Mielőtt Maya elmondhatta volna, hogy nem vásárló, a háta mögött kinyílt egy ajtó. Nem kellett megfordulnia, hogy tudja, ki jött be. Tisztán érezte Vito jelenlétét.

– Maya! Te vagy az?

A lány nagy levegőt vett, aztán megfordult. Vito ma még vonzóbb volt, mint előző nap. A khakiszínű nadrághoz vászoninget viselt, a haját szigorúan hátrafésülte, és így még jobban érvényesültek markáns vonásai.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte Leo meglepetten.

– Tegnap már találkoztunk – felelte Vito.

– Vito volt olyan szíves, és kimentett engem egy kínos helyzetből. Azért vagyok most itt, mert igazán meg sem köszöntem, amit értem tett.

– Arra semmi szükség – jelentette ki Vito.

– Egy pillanat! – szólt közbe Leo. – Futó ismeretségnél mintha több lenne köztetek – mondta Vitónak, aztán Mayához fordult: – Mi is találkoztunk már?

– Nem, az nem lehet – válaszolt Vito a lány helyett. – Hol találkoztatok volna?

– Ismerős az arca – kötötte az ebet a karóhoz Leo.

Maya megrántotta a vállát.

– Nagyon valószínűtlen, Signor Rameri. Hacsak nem járt Bostonban, és ott nem futottunk össze véletlenül...

– Kérem, szólítson Leónak! – mondta a férfi mosolyogva. – Vito unokatestvére vagyok, és... – Félbehagyta a mondatot, és a homlokára csapott. – Tudom már! Te vagy az az elbűvölő nő Vito szénrajzán!

A lány esküdni mert volna, hogy nem csalta meg a füle. Jól hallotta, hogy Vito fojtottan felnyögött.

– Maya nem örült annak, hogy lerajzoltam. Ha ragaszkodik hozzá, megsemmisítem a rajzot.

Leo az unokatestvéreire meredt.

– Az szentségtörés lenne! Hogy mondhatasz egyáltalán ilyet?

Vito letette a csomagot, amelyet a hóna alatt tartott, és az állával Maya felé bökött.

– A hölgy nem elégedett a munkámmal.

– Nem ezt mondtam! – tiltakozott Maya. – Egyébként ezért is jöttem most ide.

A két férfi várakozóan nézett a lányra. Ő már bánta, hogy nem készült fel jobban erre a látogatásra. Leo jelenléte még inkább megnehezítette a dolgát.

– Elnézést akarok kérni azért, ahogy tegnap elköszöntem – fogalmazott óvatosan.
Vito vonásai ellágyultak, Leo viszont egyre nagyobb szemeket meresztett.

– Nekem pedig nem lett volna szabad a tudtod nélkül rajzot készítenem rólad – felelte Vito halvány mosollyal az ajkán. – Úgyhogy valójában kvittek vagyunk.

Leo pillantása és tátott szája elárulta, milyen következtetést vont le abból, amit hallott.

– Így igaz – mondta Maya, és igyekezett könnyed hangot megütni. – És eszedbe ne jusson, hogy megsemmisíted a rajzod! – tette hozzá. Arra nem merte megkérni Vitót, hogy adja neki, elvégre az egy műalkotás. – A mobilom sajnos elveszett, amikor a vízbe estem, különben szívesen lefényképezném a portrét, hogy megmutathassam az otthoniaknak, és...

– Állj, állj! – Leo felemelte a kezét, hogy megállítsa a szóáradatot. – Jól hallottam, hogy a vízbe estél?

– Igen, és Vito húzott ki.

– Igazán?

– Igen, és utána elhozott ide, hogy összeszedjem magam.

– Hogy összeszedd magad – ismételte Leo, és a kezét nyújtotta Mayának, ő pedig zavartan elfogadta. – Ezennel meghívunk, hogy oszd meg velünk, amit Vito hozott – mondta sugárzóan mosolyogva. – *Pane, pancetta* és házi *pasta*. Hármunknak is biztosan elég lesz.

– Ó... Nos... nem tudom, hogy...

– Maya biztosan túlságosan elfoglalt ahhoz, hogy ránk pazarolja a drága idejét – mondta Vito karót nyelten.

Leo azonban leintette.

– Ragaszkodom hozzá – jelentette ki vidáman, aztán se szó, se beszéd, belekarolt Mayába, és bevezette a hátsó szobába. – Egyébként is roppant kíváncsi vagyok a történetre a vízbe esésről és az unokatestvérem mentőakciójáról. Nem is értem, nekem miért nem mondott erről semmit.

Maya egészen elbizonytalanodott. Vito gyilkos pillantása, amelyet Leóra vetett, egyértelműen arról árulkodott, hogy nem örül a jelenlétének. Ki kell találnia valamit, hogy elmeneküljön a közös ebéd elől!

Ha egyedül lettek volna, Vito habozás nélkül állon vágta volna az unokatestvérét, és úgy döntött, hogy meg is teszi, amint alkalma lesz rá. A srác egyszerűen túl kíváncsi. Kotnyeleskedésből még a nagymamájuk is vehetne tőle órákat!

Éppen elég baj, hogy Maya még egyszer felbukkant itt. Eltökélten ki akarta verni a fejéből az együtt töltött órák emlékét, hogy tovább élje az új életét, amelyért keményen megdolgozott, miután elveszítette Marinát.

– Mesélj arról az esésről, *bella!* – szólította fel Leo Mayát, amint leültek.

Vito az asztal megterítésére és az étel elosztására koncentrált. A tészta és a parmezán finom illata felcsigázta Mayát. Máskor Vito is így lett volna ezzel, most azonban csak a lány parfümjének bódító orgonaillatát érezte.

– Ha nem baj, inkább nem beszélnek róla. Nem tartozott a legfényesebb pillanataim közé – szabadkozott Maya.

– Oké – nyugtatta meg Leo a lányt. – Örülök, hogy jól vagy, és hogy Vito segített neked. Vito száraz torokkal nyelt egyet. Másra kell terelnie a szót!

– A rajz a tiéd lehet, ha akarod – mondta, és tésztát is szedett Mayának. A lány meglepettnek tűnt, és remegett a keze, amikor elvette a tányért.

– Nem fogadhatom el, elvégre egy eredeti Rameriről van szó. Szóval kutakodott az interneten!

– Igaz, de téged ábrázol. Nyugodtan elfogadhatod.

– Miért adnád nekem?

Vito megrántotta a vállát.

– Nem fizetett modell voltál, inkább ihletadó.

Maya szívverése kihagyott egy pillanatra.

– Ez több mint nagyvonalú. Egyébként nem engedhetném meg magamnak, hogy legyen tőled egy eredeti alkotásom.

– Ez csak egy vázlat – jegyezte meg a férfi.

– A gesztusod akkor is rendkívül nagyvonalú – szólott közbe Leo már megint, és a kérdő pillantás, amelyet Vítóra vetett, végképp megpecsételte a sorsát.

– Elküldetem neked Bostonba, ha megadod a címed, mielőtt elutazol Velencéből – hallotta Vito a saját szavait.

Maya lassan bólintott.

– Még egyszer... köszönöm.

A beszélgetésben csend állt be, és Leo úgy tett, mintha a tésztájának szentelné a figyelmét. Vito gyomra egy órája még hangosan korgott, de már elment az étvágya, és Maya is csak piszkálgatta a tányérján az ételt. Végül Leo törte meg a csöndet.

– Mit tervezel mára, Maya? Megnézel néhány műemléket?

– Előbb szereznem kell egy kártyás mobiltelefont, aztán kétórás városnézés következik a Szent Márk-székesegyházban és a dózsepalotában. Két személyre foglaltam vezetést, de az idegenvezetőnek most velem kell beérnie.

– Mayának váratlanul egyedül kellett eljönnie erre az utazásra – szolgált magyarázattal Vito, miután az unokatestvére megint kérdő pillantást vetett rá.

– Erről szó sem lehet – jelentette ki Leo. – Okvetlenül új útitársat kell keresnünk neked.

– Nem, nem! Engem egyáltalán nem zavar a helyzet – állította Maya.

Vito azt találgatta, valóban így van-e, vagy a lány csak önvédelemből mondta ezt.

– Az unokatestvérem talán... – Leo nem jutott tovább, mert az a bizonyos unokatestvér olyan hirtelen kelt fel az asztaltól, hogy kis híján felborította a székét.

Várható volt, hogy Leo kéretlenül beleavatkozik a dolgába, de Vito nem kért ebből.

– Vissza kell mennem a műterembe – jelentette ki mogorván. – Ha bejön egy látogató, nem lehet, hogy senki ne legyen ott – tette hozzá. – Nyugodtan egyél tovább! – mondta Mayának. – Ha befejezted, Leo majd kikísér.

– Tényleg menned kell? – kérdezte Leo galádul.

Szó sem lehet arról, hogy elkísérje Maya Talbotot a városnézésére!

Végül azonban nem Leo volt az, aki megkapta a magáét, hanem Vito. Húsz perccel később, amikor azt figyelte, hogy Maya elhagyja a műtermet, váratlanul ütést érzett a hátán.

– Ezt most miért kaptam? – kérdezte Leótól magára kényszerített nyugalommal.

– Mert udvariatlan voltál egy amerikai turistával, aki a vendégedként volt a műtermedben – hangzott a válasz.

– Ne feledjük, hogy kizárólag a te meghívásodnak köszönhetően volt itt.

Leo fejcsóválva csak dűnnyögött valamit, amit nem lehetett érteni.

– Tudod, hogy szörnyen idegesítő vagy? – kérdezte Vito. – Törődj inkább a magad dolgával, ahelyett...

– A családom egyik tagjával törődöm, és ennek így is kell lennie.

– Nem, ha kérdés nélkül felajánlasz engem bébiszitternek.

– *Santo Cecilio*, Vito! Maya csak néhány napot tölt Velencében. Mi baj lehet abból, ha megmutatod neki a mi gyönyörű városunkat?

– Te is megteheted.

– Aztán pedig magyarázzam meg Lynettának, miért töltök ennyi időt egy amerikai nővel? *Dio mio!* – mondta Leo, és színpadiasan megborzongott. Vito ott akarta hagyni, ő azonban elállta az útját. – Nem gondolod, hogy beszélünk kellene erről?

– Miről?

– Arról, hogy két éve nem volt ceruza a kezében, agyagról már nem is beszélve, amíg tegnap le nem rajzoltad ezt a Mayát.

– És?

Leo felnyögött.

– Nyilvánvaló, hogy a váratlanul jött ihletnek köze van ahhoz a *signorinához*, akit te egyszerűen hagytál kísértálni a műtermedből.

– Miután a vízbe esett, elaludt itt a hátsó szobában, és én hirtelen késztetést éreztem arra, hogy megörökítem a... szokatlan arcvonásait. Ez még nem az a nagy áttörés, amelyre vártál. Csak egy vázlat, Leo. Ne akard mérföldkönek beállítani! Majd tudni fogom, ha eljön az ideje, hogy újra dolgozzam.

– Nem, ha nem engeded meg magadnak – felelte Leo csendesen. – Már majdnem három év eltelt. Több mint elég idő arra, hogy kitaláld, hogyan tovább.

Vito mereven kihúzta magát.

– Akár családtag vagy, akár nem, jobb volna, ha tudnád, hol a helyed.

Leo szája egészen keskeny lett, és meg sem próbálta elrejtetni a csalódottságát.

– Én pedig azt tartanám jobbnak, ha emlékeznél rá, hogy nem te vezetted le az útról a sziklák közé Martina autóját – mondta, aztán elhagyta a műtermet, és a súlyos üvegajtót nem éppen finoman csukta be maga után.

Vito elfojtott egy káromkodást. Mit képzelsz Leo, hová vezetne az, ha ő elkísérné Mayát a székesegyházba és a dózsepalotába?

Halkan elkáromkodta magát, és megcsóválta a fejét. Mi köze neki ehhez az egészhez? Máris túl sok energiát, időt és gondolatot vesztegetett Maya Talbotra.

Miután vett egy olcsó mobiltelefont, Mayának csak néhány euró tartaléka maradt. A szállodai szobájában szerencsére eldugott némi készpénzt, mielőtt tegnap útnak indult. Erősen remélte, hogy a bankja hamar megküldi az új hitelkártyáit, és még Velencében megkapja őket.

Miután úgy-ahogy kiheverte a baleset okozta sokkot, elhatározta, hogy folytatja az európai utazást. A döntésben a Vitóval és az unokatestvérével folytatott beszélgetés volt a segítségére. Azért, mert szingli, még nem feltétlenül kell magányosnak is lennie.

Maya bátran megpróbálta lerázni magáról a levertséget, hogy új haditervet dolgozzon ki. Az lesz a legjobb, ha az álmotazását egy felejthetetlen emlékekkel zárja le. Ehhez azonban az agya leghátsó zugába kell száműznie azt a rejtélyes és vonzó művészt, aki valószínűleg még évekig szerepelni fog az álmaiban...

Lehunyta a szemét, és összpontosított. Amikor újra felnézett, azt látta, hogy Vito tart feléje. Nagyokat hunyorgott, de a látomás nem tűnt el.

– *Ciao, cara!* – mondta a férfi, amint odaért Mayához. – Bízom benne, hogy még utolérlek. Mobiltelefonokat szerencsére csak egy üzlet árul a közelben.

– De... miért?

Vito megvonta a vállát.

– Valószínűleg azért, mert nincs rájuk nagy kereslet – mondta, és halvány mosolya elárulta Mayának, hogy szándékosan értette félre a kérdését.

– Ahhoz nyilván több spicces turistának kellene a vízbe esnie.

A férfi mosolya szélesebb lett.

– Így igaz – válaszolta, aztán elkomolyodott. – Már elmentél, amikor eszembe jutott, hogy nem tudom a bostoni címedet. Ahová az asszisztensem elküldheti a szénrajzot...

Maya szíve elszorult. Komolyan azt hitte, hogy a férfi azért jött utána, mert ugyanolyan nehéz elválnia tőle, mint neki Vitótól?

Ostobaság. Többnyire a legegyszerűbb magyarázat a helyes. Vito csak azért kéri el a címet, hogy elküldhesse neki a rajzot.

– Tessék! – A férfi Maya kezébe nyomta a saját mobiltelefonját. – Beírhatod a címlistámba.

A lány eleget tett a kérésnek, aztán visszaadta a telefont. Közben egymáshoz értek az ujjai, és Maya egész testén borzongás futott végig.

– Nincs kedved velem tartani a Szent Márk térre? – csúszott ki a száján a kérdés.

A férfi lassan eltette a telefonját. Biztosan valami jó kifogáson töri a fejét, futott át Maya fején

a gondolat.

– Nagy megtiszteltetés és öröm lenne számomra, ha veled sétálgathatnék ezen a csodás napon.

Biztosan elment az esze! Vito arra sem emlékezett, mikor jött el a műterméből, hogy Maya keresésére induljon. Csak azt tudta, hogy több időt akar vele tölteni.

Természetesen később a szállodájában is felhívhatta volna, hogy elkérje a címét, aztán pedig minden jót kívánjon neki az utazása további részéhez. És az élete hátralévő részéhez...

– Örülök neki. – Maya arca felragyogott. – Nagyon is.

Santo Cecilia! Nevetségessé teszed magad, gondolta Vito, de azért a karját nyújtotta Mayának.

– Mehetünk? – kérdezte.

A lány habozás nélkül belekarolt, és a finom érintéstől Vito ereiben felforrt a vér. Erre a legkevésbé sem volt felkészülve. Egy dolog, hogy művészként megörökíti Mayát, a teste válasza azonban egészen más. Kellemetlen és veszélyes.

Nevetséges, hogy ilyen izgatott lett! Maya meggyőzte magát, hogy Vito váratlan felbukkanásától egyszerűen csak megkönnyebbült. Ez érthető is, hiszen nyilván senki sem örülne, ha egyedül kellene felderítenie a világ egyik legromantikussabb városát.

– Szóval először a Szent Márk térre mennél? – kérdezte Vito.

– Igen, ott kell találkoznom az idegenvezetőmmel, de addig még van egy kis időm.

– Remek, akkor legalább alaposan megnézhetjük a látnivalókat.

A Szent Márk téren már nyüzsögtek az emberek, amikor odaértek. A székesegyház előtt végtelen hosszúnak tűnő sor kanyargott.

– Micsoda tömeg! – csúszott ki Maya száján.

– Péntek délután mindig így van – mondta Vito. – Jó, hogy előre lefoglaltad a városnézést. Így elkerülheted a sorállást.

– Ezért a nagymamámnak tartozom köszönettel. Nagyszerűen kigondolta ezt az ajándékot...

– Nagyon sokat jelenthetsz neki.

A lány elmosolyodott.

– Mindig azt mondja, hogy én vagyok a kedvenc unokája. Sejtelmem sincs, mennyire gondolja komolyan. Azt hiszem, lelki rokonság is van köztünk.

– Hogyhogy? – kérdezte Vito, és a tekintete őszinte érdeklődésről árulkodott.

– Mert mindkettőnk nagy veszteség ért. A szüleim halálával ő az egyik imádott fiát veszítette el, én pedig a teljes családomat.

– Egyke vagy?

Maya bólintott.

– Igen, de a két unokatestvéremmel nőttem fel. Szinte a nővéreim voltak. A baleset után a nagynéném és a nagybátyám vett magához. Ezért nagyon hálás vagyok nekik.

– A szüleid mégis mindig hiányoztak neked.

Maya lenyelte a torkában nőtt gombócot, mielőtt válaszolt:

– Igen, nagyon hiányoznak. Nincs nap, hogy ne gondolnék rájuk.

Vito megállt, és a lány felé fordult.

– A gyász engesztelhetetlen szörnyeteg – mondta rekedten.

A szeme elsötétült, és Maya kitalálta, hogy tapasztalatból beszél.

– Te is elveszítettél valakit, igaz? – kérdezte, miután a tér közepére sétáltak. Egy kisgyerek vidáman sikongatott, miközben az édesanyjával a nyomában a galambokat kergette bukdácsolva. Vito valahová a távolba meredt. – Remélem, nem érzed tolakodásnak, hogy erről kérdezlek – tette hozzá Maya csendesen.

A férfi megrázta a fejét, aztán a lány felé fordult.

– Nem, semmi baj. Csak nem szoktam hozzá, hogy valaki erről kérdez. Velence nem nagyváros, itt mindenki ismeri a történetet.

– Elmondod?

Vito vonásai megkeményedtek a fájdalomtól, de valami mástól is.

– Úgy három éve elveszítettem a feleségemet.

Maya már olvasott erről valamit az interneten. Vito Rameri özvegy, mert meghalt a szeretett felesége. És a jelek szerint még mindig gyászolja. A lány már bánta, hogy felhozta ezt a fájó témát. Ezért aztán nem is lepődött meg, amikor Vito továbbindulva másra terelte a szót.

– Ne felejtsd el majd megfigyelni, hogyan hatottak a különböző korszakok a festészetre – mondta, miközben a székesegyházhoz tartottak.

– Igyekezni fogok – ígérte Maya.

Amikor odaértek, ahol az idegenvezetővel kellett találkoznia, Vito elegánsan meghajolt.

– Élvezd a túrát, *bella!* – mondta, aztán köszönés nélkül megfordult, és elment.

Vito nem tudta, mennyi ideig figyelte a távolból Mayát. Csakis felelősségérzetből, amíg megjön az idegenvezető, gondolta.

Visszaindult a műtermébe. A bosszantó helyzetnek egyedül Leo az oka. Mit is mondott? „Maya csak néhány napot tölt Velencében. Mi baj lehet abból, ha megmutatod neki a mi gyönyörű városunkat?”

Látszólag ártalmatlan kérdés volt, nem is érdemes foglalkozni vele. A barátok pedig arra valók, hogy segítsenek, ha az egyikük kellemetlen helyzetbe kerül...

Csak erről van szó, semmi többről, nyugtatta meg magát Vito, miközben visszaindult a térre.

Maya összerezsent, amikor Vito hátulról megkocogtatta a vállát. A mosoly, amellyel aztán üdvözölte, levette a férfit a lábáról. Az ötlete talán mégsem volt olyan jó, mint amilyennek gondolta?

– Nahát, visszajöttél?

Vito utált hazudni, de most az tűnt a legjobb megoldásnak, hogy megmentse Maya büszkeségét. Vagy inkább a sajátját?

– Leo felhívott a műteremből. Váratlanul lemondtak egy találkozót, úgyhogy szabad lett a délutánom. És mivel már úgyis itt vagyok, arra gondoltam, hogy elkísérlek, ha szeretnéd – mondta.

A mosoly, amelyet jutalmul kapott, ragyogóbb és melegebb volt, mint a velencei napsütés.

– Legalább nem vész el a városnézés ára – felelte Maya.

Vito megint a karját kínálta neki.

– Fején találtad a szöveget!

3. FEJEZET

Mint mindig, amikor áhítatos álmétkodást látott valakinek az arcán, aki először lépett be a Szent Márk-székesegyházba, Vitót is ez az érzés ragadta magával. Maya sem volt kivétel. Olyan, mint egy kisgyerek, akit először vittek vidámparkba, futott át a férfi fején a gondolat.

Sokkal jobban meglepte az, ami vele magával történt. A szíve egészen átmelegedett, miközben a lány arcára kiülő örömet és lelkesedést figyelte.

– Lélegzetelállító – súgta neki Maya.

Vitónak tetszett, hogy a lány nagyra értékeli, amit lát. A külföldi turisták közül ez sokakra nem volt igaz.

Az idegenvezetőjük megvilágította a bizánci építészetnek a katedrálisra gyakorolt hatását és a mozaikok egyházi jelentését, aztán áttért a műkincsekre. Maya udvariasan bólogatott, miközben a fejtegetéseket hallgatta, de a szemét nem vette le a följük boruló kupoláról.

– A képek közül, amelyeket a művészeti albumokban láttam, egy sem veheti fel a versenyt a valósággal.

Angelo, az idegenvezető megköszönte a torkát.

– Továbbmehetünk az apszisba? – kérdezte.

Vito mutatta neki, hogy induljon előre, és megfogta Maya könyökét. Angelo azonban, ahelyett hogy elindult volna, eltátotta a száját a bizalmas gesztus láttán. Vito sejtette, hogy ez pletykákat indíthat el, ezért elhúzódott Mayától, a dzsekije zsebébe süllyesztette a kezét.

– *Scusi*, ön nem Vittorio Rameri?

Vito kurtán bólintott, de nem reménykedett abban, hogy az idegenvezető beéri ennyivel. És igaza is lett.

– *È un onore conosierla...* rendkívüli megtiszteltetés, Signor Rameri! – mondta az izgatott egyetemista az anyanyelvén.

– Köszönöm, úgyszintén – dörmögte Vito, Maya kedvéért angolul.

– Maguk ismerik egymást? – kérdezte a lány meglepetten.

Angelo idegesen elnevette magát.

– Vito Ramerit mindenki ismeri, aki Olaszországban vagy bárhol a világon művészettörténetet tanul.

– Persze. Buta kérdés volt.

– Ha folytathatnánk... – mondta Vito hűvösen.

– Fel sem merült bennem, amikor elvállaltam ezt a vezetést, hogy ön is itt lesz. Nekem pedig igazam lett – örvendezett az idegenvezetőjük.

– Miben?

– Valaki azt állította, hogy ön már visszavonult, de én nem hittem neki.

Vito közölni akarta a tolakodó fickóval: egyedül ő dönti el, befejezi-e a pályafutását, és azt is, hogy mikor. Éppen elég baj, hogy Leo ezzel nyaggatja.

– Visszavonulsz? – kérdezte Maya.

– A pletykák az ördög kedvenc játékszerei.

Angelo ahelyett, hogy értett volna a szóból, úgy érezte, hangot kell adnia a megértésének.

– A történetek után senki sem hibáztathatja önt azért, mert szünetet tart. De én tudtam, csak idő kérdése, hogy visszatérjen.

Vito pontosan ezért nem alakított ki új kapcsolatokat, ezért nem látogatott rendezvényeket. Mindenhol a múltja volt az első számú beszédtema. Tudhatta volna, hogy ez most sem lesz másként.

Miközben Angelo monoton hangon folytatta a vezetést.

Egy idő után Mayának elege lett a tömegből, ezért készségesen bólintott, amikor Vito megkérdezte,

hogy ne menjenek-e inkább már most a dózsepalotához.

– Semmi baj – mondta Antonio, aki utánuk sietett. – Kérem, kövessenek...

Vito felemelte a kezét.

– Köszönjük, de önre nem lesz szükség.

– *Scusi?* – kérdezte Angelo értetlenkedve.

Maya azt hitte, rosszul hall. Vito elbocsátja az idegenvezetőt, akit ő fogadott fel? Tiltakozni akart, de Vito megelőzte.

– Innen átveszem – mondta, és a zsebéből előhúzta a tárcáját. – Köszönjük szépen, hogy időt áldozott ránk.

Angelo először döbrentnek tűnt, de hamar összeszedte magát, amikor meglátta a feléje nyújtott pénzt. Maya megvárta, hogy az egyetemista hallótávolságon kívülre érjen, aztán Vitóhoz fordult:

– Megkérdezhetem, hogy ez mi volt?

– Elnézést, előbb meg kellett volna kérdezniem téged – mondta a férfi. – A srác után mehetek és visszahívhatom, ha ragaszkodsz hozzá.

Maya bosszús hangot hallatott.

– Csak az érdekel, hogy miért csináltad.

– A vezetett túrák sablonosak és unalmasak – hangzott a válasz. – Mindezt elolvashatod odahaza Bostonban az interneten. Angelo semmivel sem mondott volna többet.

– És te úgy gondolod, hogy érdekesebbé tudod tenni a túra hátralévő részét?

– Ez fáj – mondta Vito, és ferde mosolyra húzta a száját. – Egyébként igen, úgy gondolom.

Ez azt jelenti, hogy a férfi több időt akar vele tölteni? Maya szíve nagyot dobbant. Vito Rameri határozottan alkalmas arra, hogy megvigasztaljon egy nőt, akinek egy másik férfi csalódást okozott.

– Oké, Signor Rameri, akkor lássuk, hogy a nagy szavait nagy tettek is követik-e – ugratta a lány az új idegenvezetőjét.

Kicsivel később beléptek a múzeumba, amelyben egykor a velencei dózse lakott. A műkincsek itt semmivel sem voltak kevésbé lenyűgözőek, mint azok, amelyeket a székesegyházban láttak. Az egész palota egyetlen nagy mestermű volt, értékes festményekkel a falakon és a mennyezeteken.

Maya szíve eszelősen vert az izgalomtól. Azt sem tudta, hová nézzen először. Olyan érzése volt, mintha körülötte életre kelt volna a történelem. Vito pillantását végig magán érezte, és elmondhatatlanul boldoggá tette, hogy egy született velenceivel együtt nézheti meg ezt a csodálatos helyet.

– Nos, mit tudsz elmondani ezekről a festményekről? – tette próbára a férfit.

Vito halkán elnevette magát.

– *Cara*, még mindig nem érted? Az az érdekes, hogy te mit látsz bennük.

A lány zavarodottan összevonta a szemöldökét. A férfi ekkor megérintette a lány homlokát.

– Mit látsz ott bent? – kérdezte, aztán a szívére tette a kezét. – És itt?

– Gyere, sétáljunk végig a Canal Grande mentén! – mondta Vito két órával később, miután kiléptek a dózsepalotából. – Még valamit szeretnék megmutatni neked.

Nemsokára egy hídon álltak, és a dózsepalotát egy másik épülettel, a *Prigioni nuové*val, az egykori börtönnel összekötő hidat nézegették. Maya azonnal tudta, mit lát.

– A Sóhajok hídjá – suttogta.

– A velencei építészet újabb csodás alkotása.

A híd és a börtön azonban kétségbeesett lelkek emlékét is őrzi. Maya megborzongott, és ez nem maradt rejtve Vito előtt.

– Ne éld bele magad! Menjünk tovább!

– Könnyebb mondani, mint megtenni.

– A hídhöz nemcsak szenvedés kapcsolódik, hanem egy romantikus történet is.

– Igazán? Akkor meséld el!

Vito áthajolt a híd korlátján, és a sötét vízre szegezte a tekintetét.